

Ката денъ, ката нёделя,
 Тамъ замржка, тамъ усжма,
 И сички-ти си прилива,
 И за душа имъ раздава;
 А Лазарча не прилива,
 Ни му за душа раздава;
 Но си Лазарча провали:
 „Да ся провалишъ, Лазаре,
 Чи ми Петкана отдаде
 Во това пусто Загори!“
 Лазаръ ся богу молеше:
 „Боже ле, мили боже ле!
 Стори мя, боже, направи
 Кржст-о ми жжита бжклица,
 Постилка-та ми добаръ конъ!“
 И господъ ми го послуша,
 Та си му господъ направи
 Постилка-та му добаръ конъ,
 Кржст-о му жжита бжклица,
 Чи у Петкани отиде,
 Чи на вратнику повика:
 „Сестро Петкано, Петкано!
 Я излѣзъ, сестро, по вѣнка.“
 И Петкана си излѣзе,
 Че му рѣка-та цѣлуна,
 И на Лазарче думаше:
 „Лазарчо, брайно Лазарчо!
 Та що на тешко миришишъ
 На пржсъ, брайно ле, помухленъ?“
 Лазаръ Петкани думаше:
 „Петкано, сестро Петкано!
 Ни сми брати деветина,
 Девятъ сми кѫщи правили.
 Да додишъ, сестро, сѫсь мени
 У насъ на гости да дойдешъ.“
 Петкана стана да иди;
 Вѣрвали, що повѣрвали,
 Минали гора зелена,
 Настали поле широко,

Средъ поле джрво високо,
 На джрво пеи пиленце:
 „Дѣ сж е чуло, видело,
 Жива сѫсь мжртва да ходи,
 Като Петкана съ Лазаря!“
 Петкана дума Лазару:
 „Брайно ле, брайно Лазаре!
 Чувашъ ли пиле какъ пеи?“ —
 „Я вѣрви, сестро, да вѣрвимъ!“
 Вѣрвали що ся вѣрвали,
 До чаири-ти допряли;
 Петкана дума Лазару:
 „Брайно ле, брайно Лазаре!
 'Сички чаири косени,
 Ваши-те непокосени.“
 Лазаръ Петкани думаше:
 „Ази ся боленъ разболяхъ
 Не можихъ да ги покоса.“
 Чи до лозя-та допрѣли;
 „Сички-те лозя копани,
 Я ваши-те не копани.“
 Лазаръ Петкани думаше:
 „Ази ся, сестро, разболяхъ,
 Не можихъ да ги ископамъ.“
 Вѣрвали, що повѣрвали,
 До черкова-та отишли,
 Чи си пржстен-о извади
 Пржстен-о гуденишки-а,
 На Петкано го подади; —
 „Кога тя мама попита
 Кой тя, Петкано, доведи,
 И ти и речи, Петкано,
 Доведи мя бати Лазаръ.
 Ако ти вѣра не фани,
 И ти и кажи пржстен-о
 Пржстен-о гуденишки-о.“
 Лазаръ вѣ гробища отиде,
 А Петкано у майка си;
 Майка на вратникъ стоеше.....